

Per l'atractiu el Centenari de la Parròquia... és una Sardana

Fa 300 anys que e's habitants de Port de l'Escala, com esperonats per les primeres notes del flabiol i incitats per l'atractiu cant de la tenora va començar la gran sardana: LA SARDANA DE LA INDEPENDENCIA.

I aquella SARDANA de l'autonomia fou una remembrança d'aquelles dances i ballades que, passat el Mar Roig, i en acció de gràcies, van celebrar les dones isrealites davant del seu cabdill Moisès.

Aquella sardana sortida d'Empúries fou la sardana de tot un poble senzill, sense ostentació, però de molta empena i braó, gent de mar, que, agafats de les mans, sense pors ni comp'exes, sinó ben conscients de que el seu futur no seria gens fàcil sinó que els esperava una vida plena de privacions i no excenta de risc... però confiant i tenint molt clar que agafats de les mans, com una gran sardana, tots junts vencerien totes les dificultats.

Aquest poble, nascut del mar i de la tramuntana, de gent valenta i noble, de mans que s'estrenyen fortament i només se separen a l'hora de treballar per una família o per allargar-les a l'hora de donar «Part dels fruits del camp i del mar» per tal de construir aquesta nostra magestuosa església de pedres mortes, ben unides i encardes, símbol de les «pedres vives» que són tots els escalencs ruit d'aquella sardana que anava augmentant gradualment en virtut de la seva força vital.

I així han transcorregut 300 anys d'una sardana, que sempre s'ha anat ballant, ja mai s'ha extingit. Hi ha dies és molt reduïda, d'altres és molt gran. A vegades tot llagrimellant... però sempre apretades les mans amatents a obrir-se per acollir nous balladors, siguin qui siguin, mentre portin germanor i pau.

El nostre III Centenari no sol pretén ser una sardana sinó que, ballant tots agafats de les mans, vol ser la gran sardana de la nostra germanor parroquial...

Tot va començar en una trobada d'una nit d'hivern on totes les entitats representatives de la nostra vila ens vam estrenyar les mans d'una manera lliure i espontània, pluralisme de la nit. Va tocar el flabiol, sonà la tenora i la sardana se'ns va eixemplant i creixent.